

LBRIS

We know
books

CĂTĂLIN RANCO PIȚU

RUPEREA BLESTEMULUI

REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN
DECEMBRIE 1989

LITERA
București

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.rowww.litera.ro

Ruperea blestemului
Revoluția Română din decembrie 1989
Cătălin Ranco Pițu

Copyright © 2024 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Teodora Nicolau, Ilieș Câmpeanu
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIȚU, CĂTĂLIN RANCO

Ruperea blestemului:
Revoluția Română din decembrie 1989 /
Cătălin Ranco Pițu. –
București: Litera, 2024
ISBN 978-630-342-213-8

94
821.135.1

CUPRINS

1.	Bunicul meu a fost frizerul lui Ion Iliescu	7
2.	Timișoara	15
3.	Mitingul popular din 21 decembrie 1989. Revoluția în București și în alte orașe ale României	36
4.	Dimineața de 22 decembrie sau cum pierde un dictator puterea	64
5.	Primele ore de „democrație” românească	84
6.	Ion Iliescu, nou lider politico-militar al României	110
7.	Ceaușescu pe câmpiile patriei	121
8.	Despre dezinformările și diversiunile din decembrie 1989	129
9.	De ce?	238
10.	Efectele tragice ale inducerii în eroare	246
11.	Trădare și trădători	374
12.	Crima din ziua Crăciunului	389
13.	Revoluție sau lovitură de stat?	415
14.	„Securist-teroriști”	418
15.	După rechizitoriu	438

1.

BUNICUL MEU A FOST
FRIZERUL LUI ION ILIESCU

Octombrie 2016, aproximativ ora 7.30, camera de anchetă a Secției Parchetelor Militare. Stăteam cu ceașca de cafea în mână și cu picioarele pe birou, într-o stare de calm relativ. Lângă mine, savurând un ceai de fructe, stătea colegul meu Vladimir Diaconeasa. Ne puneam de acord asupra detaliilor audierii persoanei citate la ora 9.00. Fiind vorba despre o persoană excepțională, era necesar să pregătim minuțios audierea, și nu era altul mai potrivit pentru o astfel de minuțiozitate decât Vladimir Diaconeasa, un procuror militar de la care am avut multe de învățat și care, printre altele, spunea că i-a plăcut să fie procuror-șahist, nu procuror-bătăuș. Ei bine, cum stăteam noi, știind că mai avem cel puțin o oră până la audiere, deodată am auzit că s-a deschis ușa biroului. M-am întors rotind scaunul și, spre surprinderea mea, l-am văzut intrând în birou pe... Ion Iliescu, fostul președinte al României, persoana chemată pentru audiere într-un dosar unicat, ***dosarul Revoluției Române din decembrie 1989!***

Bunicul meu matern a fost frizer. În aparență nimic spectaculos, însă i-a fost frizer chiar lui Ion Iliescu, pe vremea când acesta era vicepreședintele Consiliului Județean Timiș (1971–1974). Încă de pe atunci bunicul era un adevărat fan al lui Ion Iliescu. Ca orice frizer care se respectă, vorbea mult, avea inclusiv o aplecare spre a filosofa, iar eu, copil fiind, l-am auzit de multe ori vorbind la superlativ despre Ion Iliescu. Mi s-a tot spus că era inteligent, că era un opozant al lui Nicolae Ceaușescu,

că avea un păr negru și frumos (deh, frizerul tot frizer!) și că, la un moment dat, urma să devină președintele țării. La vremea respectivă nu eram deloc interesat de aceste chestiuni și nu mi-a trecut prin cap să întreb cum se face că un frizer știa cine îl va succeda în funcție pe Nicolae Ceaușescu, însă probabil asculta emisiunile postului de radio Europa Liberă, unde, spre finalul anilor 1980, numele lui Ion Iliescu era des amintit ca posibil viitor președinte. Cert este că bunicul nu avea cum să-și imagineze conjunctura în urma căreia, într-adevăr, Ion Iliescu avea să devină președintele României, și cu atât mai puțin că eu voi fi cel care urma să-l trimită în fața instanței pentru săvârșirea infracțiunii de crimă împotriva umanității. Bunicul a murit cu mult timp înainte de trimiterea în judecată a lui Ion Iliescu și probabil nu ar fi privit cu ochi buni faptul că nepotul lui favorit i-a „bărbierit“ idolul, însă cred că, dacă aș fi avut ocazia să-i explic ce s-a întâmplat cu adevărat în acel însângerat decembrie 1989, mi-ar fi dat dreptate.

Cum am ajuns să lucrez la acest dosar? Foarte simplu! Fostul procuror general al României, Augustin Lazăr, și fostul procuror militar-șef al Secției Parchetelor Militare, generalul Gheorghe Cosneanu, au dorit în mod prioritar soluționarea acestui dosar istoric, așa că s-a trecut la alcătuirea unei echipe din patru procurori militari. Deoarece m-a pasionat tot ce are legătură cu Revoluția din 1989, dar mi-a plăcut și istoria conflictelor militare, m-am oferit voluntar, astfel încât, în august 2016, am fost transferat de la Parchetul Militar Timișoara, unde aveam funcția de adjunct, la Secția Parchetelor Militare din București. Inițial am lucrat alături de trei colegi, printre care și Vladimir Diaconeasa, pentru ca ulterior, din toamna anului 2018, să continui munca singur, având în vedere că ceilalți colegi s-au pensionat.

Din primul moment am fost conștient că provocarea la care m-am înhamat era una extraordinară. Era necesar să fie aflate acele răspunsuri atât de mult așteptate de o mare parte a societății noastre, răspunsuri la întrebări legitime. Cine sunt cei

care au tras în popor? Cum a fost posibil ca regimul dictatorial condus de Nicolae Ceaușescu să fie efectiv pulverizat în câteva ore? De ce, după pierderea puterii de către Ceaușescu, au murit atât de mulți oameni? Cum a preluat puterea statală Ion Iliescu? Care a fost cauza haosului generalizat ce a debutat în seara de 22 decembrie? A existat diversiune radioelectronică? De ce a trebuit să fie executat cuplul dictatorial Ceaușescu? A fost revoluție sau lovitură de stat? Au existat teroriști? Dar securiști-teroriști? Aceste întrebări implicau răspunsuri foarte complexe și am conștientizat foarte clar că, pentru a trage concluziile conforme adevărului, voi avea nevoie de inspirație divină. Și pentru că Dumnezeu există, L-am rugat pentru inspirație, corectitudine, înțelepciune și putere de muncă – toate acestea pentru a face lumină cu privire la ce s-a întâmplat în decembrie 1989. Pentru că adevărul, indiferent cum ne raportăm la el, este cel mai important, este eliberator, chiar dacă uneori este incomod. Pentru că tot ce ni s-a întâmplat atunci, nouă, românilor, ne-a marcat pentru totdeauna destinul. Nu în ultimul rând, m-am rugat pentru a mă debarasa total de ideile preconceptuate despre Revoluția din 1989, idei preconceptuate care în mod cert m-au afectat. Și am reușit. M-am resetat și am luat-o de la zero. În primii doi ani după venirea la București am citit conținutul relevant al uriașului dosar, am vizionat sute de ore de filmări, am examinat multe documente militare de o importanță covârșitoare, desecretizate după 2016. Apoi am discutat cu numeroși martori importanți, de la care am aflat detalii extraordinare. Extrem de elocvente au fost inclusiv stenogramele Comisiei Senatoriale pentru studiul evenimentelor din 1989. Pentru a avea acces la aceste stenograme, trebuie amintit efortul generalului Gheorghe Cosneanu care, pentru a obține desecretizarea materialului Comisiei, a dus o adevărată luptă cu leadershipul Senatului României. Totodată, trebuie amintit că Vladimir Diaconeasa și-a petrecut șase luni în subsolul Senatului pentru a scana întregul material obținut de Comisie.

Să revenim în octombrie 2016. Intrarea intempestivă a lui Ion Iliescu aproape că m-a făcut să cad de pe scaun. Nu doar că venise cu aproape o oră mai repede decât fusese chemat, dar a și intrat dezinvolt, cu bine-cunoscutul zâmbet larg, dând impresia unui om detașat, care nu are nimic de ascuns. A intrat în birou de parcă încă era președintele României. Însotit de doi SPP-iști și de un avocat, îmbrăcat impecabil, s-a așezat la locul indicat și ne-a acordat „privilegiul“ de a ne afla în prezența lui. Din start ne-a spus că va uza de dreptul la tăcere. Cu toate acestea, a fost convins de șarmul lui Vladimir Diaconeasa să discute cu noi informal. Astfel, am purtat o primă conversație foarte interesantă, care a durat aproximativ o oră și jumătate. În aproape tot acest timp, discuția s-a purtat la un nivel elevat, chiar elegant, până în clipa în care ne-am exprimat dorința de a discuta despre oamenii care au murit începând cu seara de 22 decembrie 1989. În acel moment Ion Iliescu realmente s-a schimbat la față, privirea devenindu-i nefiresc de întunecată și de tăioasă. Ba chiar și-a pierdut ușor cumpătul când i-am spus că există suspiciuni conform cărora se află printre cei ale căror conduite au contribuit decisiv la tragediile ce au survenit în seara de 22 decembrie. S-a uitat spre noi cu acea privire încărcată de energie negativă și ne-a reproșat că avem o atitudine „mârșavă“, exact acesta a fost cuvântul folosit. În acel moment, Vladimir Diaconeasa, care putea la rândul său să devină tăios, s-a arătat surprins să constate că fostul președinte folosește cuvântul „mârșav“, un cuvânt cu origini slave. Auzind această remarcă, Ion Iliescu s-a enervat și mai tare, apoi pur și simplu ne-a apostrofat că îl acuzăm în legătură cu faptul că vorbește limba rusă! Probabil că îl „lucrase“ subconștientul. La rândul meu, am încercat să detensionezi atmosfera, însă, absolut involuntar, mai rău am făcut. I-am spus fostului președinte că nimeni nu are nimic de împărțit cu vorbitorii de limbă rusă sau cu limba rusă însăși. Ba chiar i-am spus că limba rusă este limba originală în care s-a scris cel mai mare roman al tuturor timpurilor, *Crimă și pedeapsă* de Dostoievski.

Mamă, mamă, ce privire mi-a aruncat Ion Iliescu! Era convins că fusem sarcastic, dar nu am fost. Probabil că la rândul meu am fost „lucrat“ de subconștient.

Pe parcursul anchetei am avut și alte întâlniri cu fostul președinte, însă aceste întâlniri au avut loc doar între noi doi. Toate au fost interesante, dar, în pofida insistențelor, nu am reușit să-l conving să dea o declarație formală. Însă am discutat mult. Și de fiecare dată am avut parte de acea privire schimbată în clipa în care doream să discutăm despre morții și răniții surveniți după lăsarea întunericului, în 22 decembrie 1989. Îmi amintesc că una dintre întâlniri a avut loc la sediul SPM, foarte devreme, pe la ora 5.00. Am stabilit această oră pentru a evita ca anumite persoane mai sărace cu duhul să-l „întâmpine“ pe Ion Iliescu cu urlete, înjurături și eventual ouă. Acest gen de comportament s-a mai ivit la Parchetul General și de fiecare dată m-a dezgustat. La această întâlnire l-am simțit pe fostul președinte mai dornic să vorbească, așa că i-am făcut o cafea, am discutat chiar și despre un meci de fotbal desfășurat în seara precedentă, și treptat am adus vorba despre ce s-a întâmplat în prima săptămână după ce a preluat puterea în statul român. Sunt sigur că a existat un moment în care a luat în calcul varianta unei declarații veritabile, iar dacă nu intervenea avocatul, aș fi obținut o declarație istorică. Așa, m-am ales doar cu îndemnul de a-i citi cărțile scrise despre Revoluție, dacă tot vreau să aflu ce opinii are despre acest eveniment istoric. Asta e! Cu ocazia altei întâlniri, Ion Iliescu mi-a spus destul de enervat că, dacă el nu și-ar fi asumat riscurile din decembrie 1989, nu aș fi ajuns procuror militar. Nu toate discuțiile au fost tensionate. La un moment dat, i-am spus lui Ion Iliescu despre bunicul meu, frizerul. Desigur, nu și l-a amintit, însă, când i-am relatat că părul lui era admirat de fostul său frizer, a râs sincer și mi-a confirmat foarte mândru că pe vremuri avea un păr foarte frumos. Să mai spună cineva că relația procuror–persoană anchetată e stereotipă!

Oricât de interesante au fost discuțiile cu Ion Iliescu, au fost surclasate de cele cu Gelu Voican Voiculescu. Interesant om Gelu Voican Voiculescu! Cu serioase preocupări ezoterice, având o mentalitate de lup singuratic, acesta a fost un factor esențial de decizie în zilele Revoluției. Cei care vor citi această carte vor înțelege ce vreau să spun prin caracterizările antemenționate. Cert este că, în timpul audierilor, a fost mult mai agresiv prin comparație cu Ion Iliescu. La un moment dat, fiind deranjat de cursul discuției, s-a ridicat de la locul lui, a urlat ceva de genul „Nu vă permit să-mi vorbiți astfel!” și a trântit mapa avută asupra lui, astfel încât hârtiile s-au împrăștiat prin tot biroul. Scena a fost filmată și poate cândva va putea fi văzută de cei interesați. Oricum, după audierea respectivă, Gelu Voican și-a exprimat regretul pentru cele întâmplate și a spus că ieșirea lui nervoasă a reprezentat o victorie a noastră, a procurorilor militari. Cu altă ocazie, Voican și-a ațintit privirea asupra mea și a venit direct spre mine într-un mod care s-a dorit intimidant spunându-mi că am în el cel mai mare dușman, un dușman care nu mai are ce să piardă pentru că de curând îi murise soția. Dar nu m-a intimidat. Gelu Voican Voiculescu, deși încă avea o privire de *killer*, nu mai era în situația să reprezinte o amenințare. Poate că, dacă ar fi avut asupra lui un pistol-mitralieră, așa cum s-a întâmplat de multe ori în zilele din decembrie 1989, situația ar fi fost alta.

Timpul a trecut, ancheta a ajuns la final, iar concluziile mele s-au concretizat în actul de trimitere în judecată din iulie 2022, prin care a fost inculpat inclusiv Ion Iliescu. La acel moment, procuror general al României era Gabriela Scutea care, la rândul ei, a simțit importanța dosarului Revoluției și, cu entuziasm, a făcut anunțul finalizării anchetei. Apoi, treptat, s-a conturat ideea scrierii prezentei cărți, având în vedere că multe persoane au opinat că o astfel de carte este necesară. Mulți au spus că lucrurile pe care le-am constatat din perspectivă istorico-factuală trebuie cunoscute de acea parte a opiniei publice pasionate de istoria națională. Drept urmare, am decis să scriu cartea,

bazându-mă pe probele administrate cât timp am fost procurorul militar însărcinat cu soluționarea „dosarului Revoluției”.

De ce *Ruperea blestemului*? Pentru că Revoluția din decembrie 1989 ne-a adus mult dorita și meritata libertate, însă a adus și teribil de multă tragedie. Noua noastră viață, ca națiune, s-a clădit pe minciună, pe ticăloșie, pe multiple crime, pe trădare de țară, iar toate acestea au provocat o mare de sânge nevinovat și de suferință. Înțelepciunea populară spune că sângele celor nevinovați aduce întotdeauna blestemul. Pentru că, să nu uităm, Dumnezeu a poruncit: „Să nu ucizi!” După cum voi argumenta, în zilele Revoluției au murit mulți români deoarece unii oameni au dorit să-și păstreze puterea și privilegiile, apoi alți oameni au dorit să accedă la aceeași putere și să o păstreze doar pentru ei, în timp ce o altă categorie a dorit să se sustragă de la înfăptuirea justiției. Îmi amintesc că am citit undeva o vorbă care i-a aparținut lui Petre Țuțea, care a spus că „Libertatea dobândită prin sânge este libertate demonică”. Așa o fi? Nu știu, dar știu că, de loc întâmplător, decembrie 1989 a însemnat inclusiv începutul războiului româno-român, război care se desfășoară cu consecințe răvășitoare și în clipa în care scriu această frază. Fațetele acestui război sunt multiple. Este suficient să mă gândesc la „mineriada” din 1990, la celelalte „mineriade”, la învrăjbirea diverselor categorii sociale care pare că e perpetuă, la dezbinarea diasporei sau la eterna și păguboasa luptă politică internă, pentru a concluziona că războiul româno-român există și ne distruge încet, dar sigur, precum cancerul. Ei bine, opinez că totul a început în decembrie 1989, când societatea noastră a fost dezbinată cu rea intenție în două tabere care au ajuns să se urască de moarte. De fapt, așa cum voi argumenta, aceste tabere au fost învrăjbite printr-o uriașă și criminală manipulare, cu consecințe tragice.

Se spune că blestemul este o formă subtilă de energie negativă, care îi afectează pe cei asupra cărora acționează. Se spune și că Adevărul eliberează, întotdeauna. Știu că așa este! Așadar, eliberarea de blestem se poate face prin adevăr. Nu am nici

o îndoială cu privire la adevărul celor spuse prin rechizitoriul amintit. Desigur, nu sunt singurul care a spus adevărul despre decembrie 1989, departe de mine acest gând. Însă destinul a făcut ca eu să fiu cel care, din poziția de magistrat militar al statului român, să întocmească un document oficial prin care s-a explicat, în lumina adevărului, ce s-a întâmplat la nivel național în decembrie 1989. Și astfel, poate, am contribuit într-o mică măsură la ruperea blestemului. Poate.

Cititorule, din moment ce ai cumpărat cartea înseamnă că ești interesat de subiectul numit *Revoluția Română* din decembrie 1989. Așa fiind, te rog citește atent tot ce urmează să-ți dezvolt! Probabil că multe din informațiile pe care le vei citi îți sunt necunoscute. Citește, gândește, analizează, apoi trage propriile concluzii! Găsește singur răspunsurile la întrebările enunțate mai sus! Citind, vei afla inclusiv opiniile mele în care cred sută la sută, dar nu te lăsa influențat, nu acesta este scopul meu. Scopul meu este ca tu să cunoști adevărul, având în vedere că adevărul este „Soarele minților luminate“ (Luc de Clapiers).

Să începem!

2.

TIMIȘOARA

Timișoara este orașul unde, pentru prima dată în Europa, au existat străzi iluminate electric (1884) și tramvai (1869), este orașul baroc al țării noastre, dar și primul oraș liber de comunism al României (20 decembrie 1989). Fără eroismul revoluționarilor timișoreni, Revoluția din 1989 nu ar fi existat, regimul Ceaușescu nu ar fi fost răsturnat, cel puțin nu în decembrie 1989.

Aveam șaisprezece ani în decembrie 1989 și locuiam cu părinții, relativ în centrul Timișoarei. În seara de 16 decembrie, atenția mi-a fost atrasă de ceea ce păreau a fi scandările galeriei echipei Poli. Am crezut că obținuse o victorie importantă la handbal sau la baschet, însă când l-am întrebat pe tatăl meu dacă știe ce se întâmplă, acesta a spus ceva de genul: „ăștia sunt la Tökés“. Nu știam cine e Tökés sau de ce ar scanda lumea „la Tökés“. Tata mi-a cerut să mergem în Piața Maria să vedem ce se întâmplă, astfel încât peste aproximativ 10 minute ne aflam în dreptul Podului Maria, blocat de o linie de scutieri ai miliției. Imaginea m-a impresionat, nu mai văzusem așa ceva. În aceeași seară, am asistat ca martor ocular la toate confruntările care au urmat între forțele Ministerului de Interne (inclusiv pompierii) și magnificii timișoreni care, la început mai timid, apoi cu un curaj nebun, au strigat la unison: „Ajunge!“ După aparenta calmare a situației, pe drumul de întoarcere spre casă, am asistat la altă scenă memorabilă. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu mustață, urcase pe marginea Fântânii cu Pești din Piața Operei (în prezent Piața Revoluției) și îi îndemna pe cei aproximativ 200 de oameni aflați în jurul fântânii să nu se oprească din protest